

gerere sig som en særskilt Klasse. Første Classes Borgere vilde værne om deres Rettigheder mod anden, tredje og fjerde Classes Borgere, ligesom disse atter ville mod hine værne om deres Rettigheder osv., og derved vilde meget let for det Første opstaae en Mangfoldighed af Processer, og dernæst vilde der udvikle sig et Classerforhold, som efter min Formening ikke er ønskelig i en Commune, og dette vil ligefrem bestyrkes ved den af den høitærede Minister foreslaaede Classeskatt. Skatten er og bliver en Skat paa Næring, og jeg skal slutte med at udtale, at det er forekommet mig, som om den høitærede Minister, idet han har kaldt denne Skat paa Næringen en Classeskatt, Noget, som man nu i det daglige Liv tænker sig som en Slags Rangskatt, har havt en indre Følelse af, at den dog maatte ikke var saa ganske velbegrundet; thi hvorfor ellers dette fremmede Navn, hvorfor et Navn, som den slet ikke med Rette kan bære!

Grundtvig: Eftersom Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig i muligste Kort-
 hed. Da dette Lovforslag gaaer i den Retning, som jeg ifjor udtalte, efter min Mening var den ønskeligste ved denne Sags Behandling, kan jeg ikke andet end idet Hele være tilfreds med dets væsentligste Bestemmelser. Det Vigtige ved dette Lovudkast er efter min Mening den Indkomstsikkat, som derved indføres, og hvad der skulde opnaaes derved var jo, at Beskatningen mere end nu kommer til at rette sig efter Skatteevnen. Dette Princip er idet Hele taget mener jeg rigtigt, men jeg troer derimod ikke, at det er fuldstændig gennemført i Udcastet. Naar vi ville beskatte Indkomsten, saa troer jeg ikke, vi maae gaae ind paa saamange Undtagelser, som her ere opstillede; jeg troer, at Principet derved er forladt paa forskellige Steder, og jeg skal tillade mig at paavise dette ved de enkelte Paragrapher, idet jeg skal følge den Orden, som Lovudkastet angiver. Naar i § 8 som Noget der bør undtages fra den Indtægt, som er skattepligtig, er anført de Udgifter, de Næringsdrivende have havt for at „holde Næringen igang“ (Driftsomkostninger), saa maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der for Andre, som ikke

ere Næringsbrugere, findes en Mængde Udgifter, der kunne henføres til samme Klasse Udgifter som Driftsomkostninger for Næringsbrugeren. Jeg vil anføre et Exempel, som jeg troer er slaaende. De, der ere Professorer ved Universitetet eller paa anden Maade indtage en lærd Stilling, have virkelig Driftsomkostninger; de maae for at kunne røgte deres Hverv anskaffe Bøger, videnskabelige Hjælpemidler og slikt, og Udgiften dertil vil forholdsviis ofte gaae op til samme Beløb som Driftsomkostningerne for den Næringsdrivende. Det er aabenbart, at de ikke kunne drive deres Bedrift, ikke kunne opfylde deres Pligt uden at have disse Udgifter, — men have de nu Ret til at fradrage dem ved Opgivelsen af deres Indtægt? Have de ikke Ret dertil, saa mener jeg, at der derved stæer dem Uret ligeoverfor de Næringsdrivende. Det er kun et enkelt Exempel, men der vil kunne fremføres mange af samme Betydning. — Længere nede i samme Paragraph er der fremdeles anført, at Enhver har Ret til fra sin Indtægt at afdrage Renter af Prioriteter og anden Gjæld; det forekommer mig, at ikke blot Renter af en Gjæld, men ogsaa Afdrag derpaa, som jo i Almindelighed ere styrrer end Renterne, burde afdrages, da det er en Byrde, der hviler paa vedkommende Skatteyder, af samme Art som Renterne. Jeg anfører ikke dette, for at man skal indbringe flere Undtagelser i Loven, men for at vise, at man ved Skatteundtagelser kommer ind paa en Uendelighed, som ikke er ønskelig. Da jeg saaledes i Almindelighed er imod alle slige Undtagelser, troer jeg ogsaa, at den Medsættelse, som Vigningscommissionen efter § 12 vilkaarlig kan gjøre, ikke bør finde Sted. Vi ville netop væsentlig have denne Lov for at undgaae Vilkaarlighed, for at det ikke skal være overladt til den Enkeltes Skjøn, hvorledes Beskatningen skal være, men dette Skjøn falde vi ind under ved de Bestemmelser, som findes i de nævnte Paragrapher. Ved § 10 er der endnu en Bemærkning, jeg vil tillade mig. Der staaer udtrykkelig, at Vigningscommissionen anslaaer Vedkommendes „Indtægt“; det er altsaa kun Indtægten, og ikke Formuen, der skal beskattes. Andre Steder, hvor der er indført Indkomst-